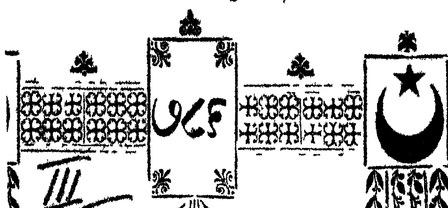

ગઝલે બહાર

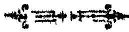
-: ઉર્ફે :-

ગુલશને કવ્વાલી.

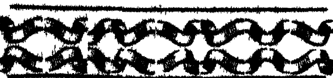
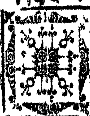

પબ્લીશર્સ.
શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ નારણદાસ
બુકસેલર.
ઠે૦ લીમડાચોક-સુરત

સુરત બહારપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા
શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં
ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

કી. રૂ. ૦-૪-૦.

૭૮૬

ગ઼ઝલે બહાર

ઉર્ફે

ગુલશને કવ્વાલી.

જીસમેં

ઉમદા ગઝ઼લે-કવ્વાલી, વગયરેં ઉમદા તોરસે
દરજ કીયાહય,

સુનલો કુછ જા.બજાં. તારીફ ગજલસે મહેફીલમેં,
પરસ્તાનકી બહાર દીખા રહી હય, ય ગજલે-મેહફીલ઼મેં.

પબ્લીશરં.

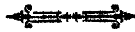
શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

ઠે૦ લીમડાચોક—સુરત.

આવૃત્તિ બીજી. પ્રત ૨૦૦૦. ૧૯૨૩

કીંમત સીર્ફ ચાર આના.

પ્રસિદ્ધ કર્તા—શા: મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—ચીમડાચોક—સુરત.

સુરત બરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ
પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

ગઝલે બહાર

— ઉર્ફે —

ગુલશને કવ્વાલી.

ગઝલે દીલબર

અબતો જાઉંગી મદીનોકે મેં જોગન બનકર
ઈશ્ક એહમદ મે ફીરૂંગી મેં બીરોગન બનકર
ખાકહો શરપે મલી બાલહો સરકે બીખરે
હારહો આસુંઓકા હાથમેં સજાસ્ન બનકર
નતોમેં કુઅબે ગઇ નતો મદીને પહોચી
રહેગઇ હીદમેં કમબખ્ત મેં પાપન બનકર
મુઝકો જોનેદે મદીનેમેં જો નીકલે અરમાન
મોત કયું પીછે પડી હે મેરે બેરન બનકર
મર તે દમ કામ ન આયા મુજે મોરા ખાવિંદ
હો ફેસોખાર તરતદુખ તેરે રોજે પે નબી
હાર ફુલોંકા ચડાઉંગી મેં માલન બનકર
નખશ એહમદકા લીખુગી ખુનજીગરમેં દીલબર
કલ કયામતકે રોયે કામ આયેગા જોશન બનકર

શાએર } કુચ તો નીકલે હે તરપનેકી હોંસ કુચ દીલમેં હે
દમ નહી લેનેકા જબતક દમ તેરી બસમીં મે હે

ગઝલે-અકબર-કવાલી.

અબ દિલમેં સમાઇ હયકે દીવાને બનેંગે
મજનુંકી તરહ અપનેભી અફસાને બનેગે
ઝાહિદસે કહો ખુલ્દમેં હુરસે કરેં ચયન
મસ્તો ફેલીએ અર્શપે કાશાને બનેગે
હમ ઇશ્ક કે કાફિર હેં નો પુજેગે બુતોંકો
કાબમેંકે મકાનોમેં ભી બુતખાને બનેગે
મસ્તોં કો કહો આકે પીએ ખુબ શરાબે
જન્નતકે મકાનોંમેં ભી મયખાને બનેગે
અય શમએ રૂખે યાર ન ઝુલ્ફોં કો ધુંવા દે
જલનેકે લીએ આએ હેય પરવાને બનેગે

અકબરકો આદમ વાલોંકી મેહફિલમેં ન જાય
જો દેગે ઉસકો વોહી દીવાને બનેંગે
ગઝલ-અકબર-કવ્વાલી.

અર્શપે તુમહો ફર્શપે તુમ હરજાયમેં બસઇયા તુમહીતો હો
લાવારીસકે વારિસ તુમ દર્દ સુનઇયા તુમહીતો હો
બુલબુલમેં તુમ જાદુ ચેહકે કુલમેં બુ બનકર મેહકે
હર હરદેકી અદામેં અય દાતા શામ સુનઇયા તુમહીતો હો
સુલીકી મનસુરકો તુમને સરમદકા સર ઉડવાયા
ફાઅસુદનીકે બોસ્તામે તુમબોલે રંગ રંગઇયા તુમહીતો હો
યુનુસકો માહીએ નીકાલા અતિશકો ગુલઝાર કીયા
યુસુફકો ચાહે કિનઆંમેં ધિર બંધઇયા તુમહીતો હો
તુમહીને અઝબરકો મારાહે તુમહીને બયબરકો લુટા
શેરસે સલમાં કે બચાયા અયસે સીપઇયા તુમહીતો હો
ચાંદસે દો ટુકડે કર ડાલે સુરજકો ઉલટા ફેરા
બિછડે થે આદમ હવ્વાસે ઉનકે મીલઇયા તુમહીતો હો
જલદી આવો મદદકો વારિસ નઇયાં ડુબી જાતી હય
તુમબિન કિસ્સે કહે યે અકબર ઇસકે ખેવઇયા તુમહીતો હો

રસીલા-કવાલ-ગઝલ.

અય પરી યાદ હે વોહ નાઝસે આના તેરા
મુંહકો શરમાકે દોશાલે મેં છુપાના તેરા
આંખ નીચી કીએ શરમાએ વોહ મુંહ ફેર લીયા
મુસકુરા કરવો ગિલોરીકા ચબાના તેરા
ઝાંપભા લેટતાહે છાતીપે આતીહે યાદ
બીગડી ઝુલ્ફોકા તે હરબાર બના ના તેરા
દિલસે બેતાબ ધડા બરનો મુઝે સોને દે
કેહેર હે રોઝ યે રાતોંકા જગાના તેરા
મન્નતેં માંની હેય દરગાહ મેં છીલ્લે બાંધે
પર મયસ્સર ન હુવા સય સુલાના તેરા

ગઝલ-અકબર-કવ્વાલી. એ. લયલા.

અજબ ઇશકા દોનોં તરફ અસર પયલા
ઇધર ખયાલ ચલા ઔર ઉધર ચલી લયલા
સીયાહ પોશ જો કાબાકો મજનુને દેખા
હુવા ન ઝબ્ત તો ચિલ્લા ઉઠાકે યા લયલા
જમીન તુજમેં શહીદાને નામે દફન વો હે

રહે ખયાલ કેહુનકા નહીં કહતે મયલા
ગયા જો કાયમોંકા મજનું તોયે દુઆ માંગી
ઇલાહી મુજસે જુદા હો ન ઉલફતે લયલા
લગી જો ઇશ્કમેં રિંદોંકો પ્યાસ ચીખ ઉઠે
ખુદા વાસ્તે શાકી સુરાહી વ લયલા
સુનાકે અકબર મયકશને આજ તોબાકી
બપાહે મેહફીલે રિંદોમેં શોરો ન વયલા

(સયર ચમન) ગઝલ.

અરે વોહ હુસ્નને જેબાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું
શેહનશાહી દીલ આરાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
તેરી ફુરકતમેં બેકલ હું, મેં તેગે આબરૂકા ઘાયલ હું,
કભી સુરત ન દીખલાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
અલસતો કેહકે કહલાગા, કહાં કાલુ બલા સમને.
હુવા મખફીમેં હરજાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
કહાં હે નહનો અકરબ યું છુપા પરદેમેં અગમા ક્યું.
બનાયા હમકો મજનું ખુદા જાને કહાં હે તું

ગઝલે—હુસેની

અગર યુંહી દીલકું સતાતા રહેગા.
 તો એક દીન મેરા જાન જાતા રહેગા,
મેં જાતા હું દીલકુ તેરે પાસ છોરે,
 મેરી યાદ તુજકુ દીલાતા રહેગા.
અગર તુજકુ ચલનાહે બન ઠાન કર,
 યે કબતક તું બાતે બનાતા રહેગા.
કફસમેં કોઇ તુમસે અય હમ સફીરો
 ખબર ગુલકી હમકુ સુનાતા રહેતા.
ગલીસે તેરે દીલકુ લેતો ચલા હું,
 મેં પોંચુંગા જબ તક વોહ આતા રહેગા.
જહાંસે ગરજ ઇમતેંહાનેવફા હે,
 તું કહે કબ તલગ અજમાતાં રહેગા.
ખુદાહોકે અય દરદ મરતો ચલાતું,
 કહાંતક ગમ અપના છુપાતા રહેગા.

ગઝલે—હકીરી.

અય મહરમે રાઝે નબી વ અલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ,
અય બુલબુલે બાગે લમ યઝલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ,

અય શાહે જમાં સુલતાને જહાં તુમપે હે મેરા સબ હાલ અયાં,
મેં કયા કહું અપના હાલે દીલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
હો જાયે કરમ જો તેરી શહા, સબ કામ મેરે બનજાયેં અભી,
યે બાત નહીં કુછ અયસી બડી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
મકબુલે ખુદા મહબુબે ખુદા, સલ્લે અલા અય સલ્લે અલા.
હે દીદ તુમ્હારી દીદે નબી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
અય મઝહરે જાતે નુરે ખુદા, વે નુરે ઝીઝાયે અરઝો સમા,
હે દીદ તુમ્હારી દીદે નબી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ
યા ખ્વાજા ખબર લો આકે જરી, હે હાલે ઝહીરી અબતો રહી,
હે કરકને મેરી જાન ચલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.

ગઝલે આશક.

અપકે હીજર મેં પોંહચી હય યે હાલત મેરી,
મહેરબાં તક નહીં પહચાન તે સુરત મેરી;
હું સરા પાયે તમન્નાં મુઝે કયા પુછતે હો;
નીકલી બતલાવો તુમહી કૌનસી હસરત મેરી,
ડરસે રૂસવાઇ કે અબ મુઝસે નહી મીલતે હય
દેખતે દુરસે પહેરોં હંય વોહ સુરત મેરી,
બાઝમ સે અપની વોહ મેહ કહકે ઉઠા દેતે હંય;
જાઇયે આપકે લાએક નહીં સોબત મેરી,
એક વોહ હંય કે ઉડાતે હય ઝમાને કે મઝે;
એક મંય હું કે ન નીકલી કોઇ હસરત મેરી.
નીમ જાં આશકે મુઝતર હય શબે ફુરકતમેં,
આઇએ જલદ કે હય આપસે રૂખસત મેરી

(અતરે સુખન) ગઝલ.

અફસોસ ઇશક ઝાલીક તન મન જલા રહા હય,
કયા હીજર ઉસ સનમકા હમકો જલા રહા હય
અપની કહું મંય કીસસે સુનતા નહીં હય કોઇ,
જો કુચ હય દીલમેં અપને, યારો સમા રહા હય
ઘાયલ હુવા હું ઉસકે ઘુંઘટ કે લટ પલટ સે.
વો શોખ નાઝ અપને કયા કયા દીખા રહા હે
મરતે હય હમતો ઉસપર લેકીન વો યાર હમસે,
કયા જાને કીસ ખતા પર રૂખરા છુપા રહા હય;
અપની તો મેહ સદા હય, હર વકત રબબે અરની,
અવાઝ લન તરાની હમકો સુના રહા હય;

ગઝલ–નાશિક.

અઝલ સર પર ખડી હય ખ્વાબ ગફલતમેં જમાના હય
છપર ખટકે અવેઝ ઝાલીમ જનાઝેકા બનાના હય
કે મનઝુર ઊસકો અપને સબઝ ખતકા જીલાના હય
અઝારે આતસે પર બાદ, કીસકા એક બ્હાનાં હય
નીકલતા હય જો હર ગુલ ઝર બકફ ગુલઝાર આલમસેં
ખુદા જાને જમીમે દફ્ન યે કીસકા ખ…ના હય
ન દે અય જોશ બદ મસ્તી બહોત તરગીબ ગુસ્તાકી
ખીઝાલત યારસેં હોગી કભી તો હોશમે આના હય
ઇશારેહ આમદ વ રફ્ત નસફ કા હય યેહી હરદમ
બદીમેં દમ જો આયા હય મુકર્રર ઊસકો જાના હય
રખાહય હાથ સીફતકા કબ ઉસને મેરે સીનેપર
ઉસે અબ આંતીસે રંગ હીનાં સેં દીલ જલાનાં હય

ગઝલ–બાહરેસ્તાબંબઇ.

અજમેર જાનેવાલે સબ લોક જા રહેહય
કીસમતકે ફુટે એક હમ આંસુ બહા રહેહય
યા રબ કોઇ ખબર યે આકર સુનાઇએ મુજકો
અજમેર વાલે ખ્વાજા તુમકો બુલા રહે હય
મુસ્તાક દીદ દેખું વો ચેહરે એ મુન્વ્વર
રબસે નકાબ અપને ખ્વાજા ઉઠા રહે હય
પહેલું મોહબ્બત વ રંન્દો સીતાબ પેહલુ
શાખી બને હય ખવાજા સબકો પીલા રહેહય
જો માંગના હો માગો ઉમેદવારે દુન્યા
સબકી મુરાદે હકસે ખવાજા દીલા રહેહય
કયુંકર ન બાત મેરી બને આએઅય અઝીઝો
બીગડે હઓંકી કીસમત ખવાજા બના રહે હય
સાની યે રહેમ કીજીયે લીલ્લાહ અબતો ખ્વાજા
મુદતસેં આપ ઈસકો દર દર ફીરા રહે હંય

શએર } લાખો હજારો સેંકડો મરતેય આજકાલ
હમ એસે મખ્તે જાન–હંય હામરી કજા નહીં

ગઝલ–અમીર.

અજીજ આહબાબ સાથી કમકે હેં ફીર છુટ જાતે હેં,
જહાં મે તાર ટુટા સારે રીશતે ટુટ જાતે હેં.
ઈલાહી ક્યા ઇલાજ હૈ વોહ જબ લેતાહે અંગડાઈ,

મેરે સીનેમેં સબ જખમોંકે ટાંકે ટુટ જાતે હૈં
અદા દીલ માગતી હે જાન ગમઝા અબ ચાહે ખુબી,
તેરે ઝીશ્વરમેં હે અપીર લુટા લુટ જાતે હૈં.
જમાને ભરમેં હે મશહુર હબે ઇખવાને મુસ્હફકા,
તમેઅ દુન્યાકી વોહ હે જીસ્સે બાજુ ટુટ જાતે હૈં
અમીરીકે જાની ન્યમતકો છીન સમજે હે કયા ઘરકી,
યે માનમદાર આકર છાતીયા કયું કુટ જાતે હૈં

ગઝલે-અમીન.

અય દીનમે શેકતા નહી કોઇ હસીનકા,
આશીક હું ઓર ગુલામ હું ખાજા મે ઇનકા,
શાહા હે તુજકો ખાજગી અય જાને મુરતઝા,
તુજ તેરે કાન શાહ હે ઉસ સર જમીનકા.
કયુ કર ન આફતાબકો હાસીલ હો ફખરો શા,
નકશા હે આસમાનપે તેરી જબીનકા.
પાયા હે તુજસે હિદમે ઇસલામને રીવાજ,
[illegible]
અજમન્કી વોહ શાન વોહ રફઅત હે ઇનદીનો,
હઝરત આસમાપે શોર હે જીસકી જમીનકા.
સર ગર્મ [illegible] આફતાબ હે દીન [illegible] આમીન,
વાસીફ નહી હું મે કીસો મમનદ નશીનકા.

ગઝલે—[illegible]

અલ્લાહ કરે ઇશ્કકા બીમાર તેજેભી
જોહે મુજે હોવે વોહી આઝર તુજેભી
જેસાકે સીતમ તુને કીયા મુજપે સીતમગર
એસાહી મીલે કોઇ સીતમગર તુજેભી
જેસાકે મેં સુરત મેં હું તેરા સવાલી
કરના પડે ઓરકા દરબાર તુજેભી
જીસ તરહમેં દરપે તેરે ગીરયે કીના હું
રોતા હુવા દેખું પસે દીવાર તુજેભી
બદનામ હુવા જેસા ઝમાને મેં યે હાફીઝ
રૂસવા હુવા દેખું સરે બાઝાર તુજેભી

શએર. { અવાહો ખુશ હોંનો ઇશ્કમેં ફુટે
{ આજ હમ સોરહેંગે કુછ ખાકર

ગઝલ—નાદીર—કવાલી.

અય જા મેરી આંખોપે યે બદ નઝરી ક્યું હે
તુમ બામપર આએ હો યે જલવગરી ક્યું હે
જીસને તુજેહ દેખા હે હોશ ઉસકે બજા કમ હે
ચીતવન તેરી ઓ ઝલીમ નાદુરી ભરી ક્યું હે
અય ચશ્મ શબે ગમમેં કુછ શરમભી લાઝીમ હે
તુફાન બપા હોગા યે નવહગરી ક્યું હે
મંય ધ્યાનમેં કીસ બુતકે ભુલા હું દોઆલમકો
દીલ મેહવે તમાશાહે યે દરદેસરી ક્યું હે
કયા ચુટકીયાં લેતા હે તીરે નીગાહે જાનાં
આંખોસે રવાં નાદીર ખુને જીગરી ક્યું હે

શએર. { અફસબો આશિકમેં ચાર ઘડી બાદ આયા
બડ ગઈ હદસે સીવા ઉનકી નઝાગત કયસી }

ફારસી-ગઝલ—ગૌહર.

અય મેરે પ્યારે સજન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
કુરબાં કરૂં મેં જાનો તન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
જબ ગયે મેઅરાજમેં, હયરાં યે સબ કુરો મલક,
દેખ તેરા બાંકા પન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
લીજીયે લીલ્લાહ ખુદા, ખાદીમ નહીં હે ખુલ્દકી,
તેરે કુચેમેં ચમન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ઉમ્મતે આસીકો દોજખસે બચાનેકે લીયે,
લે-લીયા હકસે બચન. ગાહે નઝર બર મન ફગન.
કયા સીફત ઉસકી બયાં હો, જીસપે દેખો ખુદ બખુદ,
કુરબાન હોં જંગલકે હીરન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ખુદા ઉદા કરકે જરા દરશન દીખાદો અય પીયા,
ગૌહરકી હે યે આસે મન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.

(આરામેદીલ)—ગઝલ—અકબર.

અદમસે કીસ લીયે આયા અરે નાદાન પરદેસી.
ભરોસા કયા હે દુન્યાકા અરે નાદાન પરદેસી.
યે કયું કાલે હેં ડેરે કીસલીયે યે છાવની છાયે,
મુસાફીર હે તુ દો દીનકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાંસે આયા જાતા હે કહાં, કોઈ બાત સુનતા જા,
મહાં ફીરભી કભી આના અરે નાદાન પરદેસી.

કીયે સામાન ક્યા ક્યા, ચંદ રોજ જીંદગાની પર,
યે સબ રેહ જાયેગા ઝગડા, અરે નાદાન પરદેસી.
ન સો તું ખ્વાબે ગફલતમેં તમાશા દેખ દુન્યાકા,
કે યે દો દીનકા હે મેલા, અરે નાદાન પરદેસી.
ઇબાદતકે લીયે આયા હે બચ એહકાને વાલોંસે,
ન ખા પરદેસમેં ધોકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાં દારા કહાં જમશીદ ઇસકંદર કહાં અકબર,
હે સબકો ખાકસેં મીલના અરે નાદાન પરદેસી.

ગઝલે—ગોહર.

અહમદે પાકકી જબ દીલમેં મોહબ્બત આઇ.
જીતેજી આદે દુના રા-હતે જન્નત આઇ.
ફુરે હયરતમેં હુઇ આપ હુયે જબ પયદા,
ઝુક ગયે તારે કમર કોભી મોહબ્બત આઇ.
ઝુલમતેં કુફ્ર મીટી નૈયરે આઝમ ચમકા,
બુત ગીરે હંધે શયાતીનોંપે આફત આઇ.
આસીયોંકા હે ગવાહ પુશતે પતાહીકે લીયે,
પુસ્ત પર આપકે જો મોહરે નુબુવ્વત આઇ.
ક્યું ન હોજાયેં ફીદા હુરો મલક જીન્નો બસર,
જીસપે ખુદ ખાલીકે અકબરકી તબીઅત આઇ.
તુમકો યાસીન મુઝમ્મીલ વ મુદસ્સર તાહા,
હકને ફરમાયા હે કુરઆનમેં સદાકત આઇ.
હપ્ત કીશવરકી નો શાહીસે મુઝે હે બેહતર,
તેરે કુચેકી ગદાઇ પે તબીઅત આઇ.
મલેકલ મોત યે તકલીફ દમે આખીર કી,
કબ ગવારા હે જો કિમ્મતકો યે દીકકત આઇ.
યા રસુલે અરબી લીજીયે ગોહરકો બુલા,
ગમે ફુરકતસે અજબ મુઝપે કયામત આઇ.

ગઝલે—શાહ—કવ્વાલી

અય જાની તેરી જુદાઇ સેં, યે તનબદન ખાખ હોતા હય.
ન હયે રહમ તેરી ચશ્મો મેં, કદમ બોસી યહ યાર કરતા હય.
જુદાઇ કે જખ્મો સે જાની, હમેશાં જાન જાતી હય.
મગર મેરી યહ બંદગીસે ન તુઝકો રહમ આતી હય.
બંદગી જો હમ કરતે માલીકકી, તો બહીસ્ત હમ જરૂર પાતે,

મગર અય જાલીમ તેરી બંદગીસે, શયતાન અબ તો સતાતા હય.
મગર અયે જાન તેરે દીદારોસેં, પાગલ મય હુવા તો હું,
વફા પર જફા નકર મહબુબ, મય ઓ—જાન મરતા હું.
બસ અબ ખુદાકી બંદગી કરેગા "શાહ" ખુદા બેહીસ્ત બક્ષે ગે,
નહય અબ ખુદા સે જુદાઇ હમકો, ખુદ સે એ હમ એકરાર કરતેં હેં.

ગઝલે—દાગ.

આતી હુઈ આશકકી તબીયત નહિ જાતી
આતી હે તો ફીર આકે કયામત નહિ જાતી
સર જાતાહે સરસેં તેરા સોદા નહિ જાતા
દીલ જાતાહે દીલસે તેરી ઉલફત નહિ જાતી
અલ્લાહસેં મહેસરરોં કહુંગા તેરે આગે
મજબુર હું મેં ઉસકી મોહબ્બત નહિ જાતી
બોસે જો તલબ મેંને કીયા હંસકે વો બોલે
યે હુશનકી દોલતહે લુટાઇ નહિ જાતી
અવ્વલ તો ઉનહે શરમ રહી મુસે ન બોલે
જબ શરમ ગઇ વરલકી હુજજત નહિ જાતી
ફુરહાદ કે મરકદ રોંગે આતાહે સદાએ
બરબાદ કીસી શખ્સકી મહેનત નહિ જાતી
અય દાગ બુરા મત માન ઉનકે કહેકા
આબશુકકી ગલીસેં, તો ઈઝત નહિ જાતી.

શએર { કોન યુસફ ઝુલેખા લેલી વ મજનુનહેં કોન
{ શુરતે ઉશાક વ શીકલે દીલરૂબા ચોહી તું હે.

ગઝલે—શરફુદ્દીન.

આશકોકુ દાગ દેવે દીલકા છુપાનાં કયા ભલા,
મુજ બીચારે નાતવાંકા દીલ જલાના કયા ભલા,
હમ જો આયેથે તુમારે દેખનેકુ અય શનમ,
એક નજર દીખલાં કે ફીર મુખરા છુપાના કયા ભલા,
બોસતામેં જા કે બુલબુલ ગુલસે કરતી હય પોકાર,
દામે ઉલફતસે મેરે દીલકુ ફસાના કયા ભલા,
જાનતેથે તુમપીયા પીતમકી નગર હય કહેના,
ઉસ ગલીમેં સદદીયા ફીર બચાના કયા ભલા,
આરઝુ કરતા હય શરફુદ્દીન તુમારા અયશનમ,
મહેરબાં હોકે ફીર દુશ્મન હોજાનાં કયા ભલા,

ગઝલે-મસ્ત.

આજ દીલબરકુ ખોઆબ મેં દેખા, નુરે હક કા હે જામ મેં દેખા
ખુદ ફના હોકે જાત મેં મીલના, યે તમાશા હો ખાબ મેં દેખા.
આપકું શોખત ગેરકું લેજત, યે તમાશા હમ કબાબ મેં દેખા.
એક કર શેર મુલક કી કરની, યે તમાશા કેતાબ મેં દેખા.
એક પેમાલે મેં મસ્ત હોજાના, યે તમાશા શરાબ મેં દેખા.

(શયરે ચમન.)-ગઝલ.

આયા કરો ઇધરભી મેરી જાં કભી કભી,
નીકલેં હમારે દીલકેભી અરમાં કભી કભી.
પાલો ન ગેસુઓકો યેહ કાલી બલાકે હેં.
હયગાં કરેગે રોજ પરેશાં કભી કભી,
આનેમેં જાન આપકો ગર ઉજર હે યહા.
ખત તો લીખા કરો મહેરબાં કભી કભી.
પુછા શબે વિશાલ કે આઓગે યા નહી,
કુછ સાંચ સાંચ કેહને લગે હાં કભી કભી,
યાદ આતીહે જીસ વકત મુઝ સુરગે પુસુદ,
પઢલ લેતા હુ મેં ખોલકે કુરઆ કભી કભી.

ગઝલે-મહેમુદ.

આકર તુમહારે દરપર બદનામ હો ચુકા હુ
મેરી ખબર લો ખ્વાજા ના કામ હો ચુકા હુ.
સાંપા હું તુમકો પયારે દુન્યા વ દીન કી કુનજી,
અબ પાસ મેરે કયા હય બે દામ હો ચુકા હુ
પરદા ઉઠા ઓ રૂખસે મુખડા દીખવો ખ્વાજા,
મંય ઇશ્ક મેં તુ મહારે ગુમ નામ હો ચુકા હું,
હય લાજ મેરી તુમકો તુમ લાજ રખ્ખો મેરી,
મુઝકો યહી હય ખ્વાજા ગલે હાર હો ચુકા હું,
મહેમુદ જબ મીલા હય એક જામ વસલ ખ્વાજા,
મખ્મુર મસ્ત પીકર એક જામ હો ચુકા હું.

ગઝલે-નીયાજ.

આપકે હીજરસેં પહોંચી હે યે હાલત મેરી,
મેહરબાં તક નહીં પેહચાનતે સુરત મેરી;
હું સરાપાયે તમન્ના, મુઝે કયા પુછતે હો,
નીકલી બતલાઓ તુમ્હી કોનસી હસરત મેરી;

ડરસે રૂસવાઇકે અબ મુઝસે નહીં મીલતે હેં,
દેખકે દુરસે પેહરોં હેં વોહ સુરત મેરી,
બઝમસે અપની વોહ યે કેહકે ઉઠા દેતે હેં,
જાઇયે આપકે લાયેક નહીં સોહબત મેરી;
એક વોહ હે કે ઊડાતે હેં જમાનેકે મઝે,
એક મેં હું કે ન નીકલી કોઇ હસરત મેરી,
ગલીયો ગલીયોં ઉન્હેં ફીરવાયેગી મજનુંકી તરેહ,
રંગ લાયેગી કીસી રોજ યે ચાહત મેરી,
નીમજાં આશીકે મુઝતર હે શબે ફુરકતમેં,
આઇયે જલ્દ કે હે આપસે રૂખસત મેરી.

ગઝલે—કલીમ.

આપ મેં આપકો જો પાએ હે, અપને આપે કો વો મીટાએ હેં,
મેરે નાલેહી ખીચ લાએ હેં, બે બુલાએ કભી વો આએહેં.
મેરી તુરબત બનેગી અબ દુલહન, આજ વો હાર ફુલ લાએ હેં.
ન સતા અયફલક જરા પરવર, કીસી ગુલરૂ કે ખુદ સતા એહેં.
દાગ દીલ દેખકર વો કહેતે હેં યેનો અપનેહી ગુલ ખીલાએ હેં,
ગયરપર અબ નઝર પડે કયું કર; મેરી નઝરમેં વો સમાએ હેં.
વસ્લમેં લુફ્ત આયગા કયા ખાક, હીજરકે ગમ કુછ એયસે ખાએ હેં.
દીલપે ઝેલેંગે રંજો ગમ ભી હમી, નાઝ હમને અગર ઉઠાએ હેં.
કયા ભરોસા હે ઇન બુતુંકા કલીમ આજ અપને હેં કલ પરાએ હેં.

ગઝલે—અસીર.

આંખે બેકાર હે દેખે જો ન સુરત તેરી;
દીલવો કયા હે કે નહોં જીસમેં મોહબ્બત તેરી.
નખલ હસતીસે નમુદાર હે કુદરત તેરી.
અઝલ વેહદત હે તેરી દૂરબ હે કસરત તેરી.
જલદ અય રૂહ સફર પેચ કરે ખાકીસે નફર,
ચંદ રોઝહ હે મુલાકાત ગનીમત તેરી.
કયા અઝાબે શબે ફુરકતસે છુડાયા હમકો,
મહેરબાની તેરી અય મરગ ઇનાયત તેરી.
સુનચુકે દીલકો મેરે ચાક નકર ડરતા હું,
કે પરેશાન નહો બુએ મોહબ્બત તેરી.
સોબહમે નારે સકરસે જો ડરે એહલે સુના,
અબરે ગમ બનકે બરસને લગી રેહમત તેરી.
સેર ખાઝરકો તુ રોઝ નીકલતા હે અસીર,
આગાહ કયા કીસી સહારે વબીબત તેરી.

ગઝલ—ઝહેરાહ.

આવોજી આવો ખુદાકે વાસ્તે, રહેમ ફરમાવો ખુદાકે વાસ્તે,
જલ્દ રીસલ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે, જી ના ઉલઝાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
જબ ગયે ઘર ઉનકે તો કહેને લગે, જાઓજી જાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
જાન જાતીહે તુમ્હારી હીજરમેં, અબ લીપટ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
ગેરસેં મીલકર ન ચાર આંખેં કરો, કુચતો શરમાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
ચાલ મકરાહટી અય જાન મત ચલો, રાહપર આઓ ખુદાકે વાસ્તે.
લો વો આતેહેં કોઈ કહેતા નહિ, અબ ન ગભરાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
કયું હો ઝહેરાંહસેં ખફા અય માહેરૂં, કુચતો બતલાઓ ખુદાકે વાસ્તે.

ગઝલ—મુમતાઝ.

આયે નહીં નઝર જો પ્યારે કઇ દીનસે,
મરતે હેં હીજ્રકે મારે કઇ દીનસે.
કર કત્લ ઓ કાતીલ નકર અબ દેર ખુદારા,
હે શોક ભરા દીલમેં હમારે કઇ દીનસે,
આતા જો નહીં બાગપે કયા ઉસકા સબબ હે,
અય રશ્કે કમર બુહરે નઝારા કઇ દીનસે.
અબ દેખીએ કીસ કીસકો ડસે નાગની જુલફેં,
નીકલે હેં વોહ આરીઝપે સંવારે કઇ દીનસે.
કીતનોંકા કીયા ખુન સનમ સચ તો કહો અબ,
મેંહદી જો મલી હાથમેં બારે કઇ દીનસે.
કયા ઇસકો ફલક દેખતે, હયરાન બનાહે,
કુરબાન જો કરતાહે સીતારે કઇ દીનસે.
યા અહમદ મુરસલ તેરે મુમતાઝ પર અબતો,
જયાદા હેં ગમ અદોહકે ગુજારે કઇ દીનસે.

ગઝલ—અકબર.

આયે ઇસ બાંગે જહાંમે ખાક જીનેકે લીયે,
રાત દીન આંખે વરસતી હેં મદીનેકે લીયે,
ખુને દીલ પીતા હું ગમસે ઓર ઝખવારે નબી,
આબે ઝમઝમ લાતેહેં તીબાસે પાનીકે લીયે,
નામ તેરા યા મોહંમદ કલમયે તેયબકે સાથ,
સજેઆ મોઝું હો–ગયા દીલકે નગીનેકે લીયે.
ખાકમેં મીલ જાયે તેરો આખર શીમરે લઇ,
તુ નહૈ પાની નબી જાદીકા પીનેકે લીયે.
ગર હમેં બાસરા ન આપ ઉતીકે બસ દેતે લીબાસ,

ખુલ્દસે હુરે ઉતર આતી પશીને કે લીયે.
ડુન્તોંકા થામતા હે વાહ ક્યા કેહના તેરા,
અયસા ફીરતીઆં હો ઉમ્મત કે સરીને કે લીયે.
૧ બાદીમાંને સાકીયે કૌસરકા ક્યા ક્યા આયેશ હેં,
હુરે બીદમતકો શરાબે પાક પીનેકે લીયે.
યા મોહંમદ અપને અકઅરકો બુલાયા કીજીયે,
કમસે કમ હર સાલ ભરમેં એક મહીનેકે લીયે.

ગઝલે—ઠુમરી.

આનપડી દરબાર ખ્વાજા, તોરે નગરમેં તોરે શહેરમે—આન.
ગ્યાસા કોટભીલન દરવાજા નોબત બાજે બહાર—ખ્વાજા.
ખ્વાજા કે દરપે શીશ નિમાઊં તુમહો ગરીબ નવાજ—ખ્વાજા,
સીડી સીડીપે માલન બૈઠી—દેત ફુલોંકા હાર—ખ્વાજા.

(અતરે સખુન)—ગઝલ.

ઇલાજે દરદે દીલ તુમસે મસીહા હો નહી સકતા,
તુમ અચ્છા કર નહીં સકતે, મંય અચ્છા હો નહી સકતા;
અબો મરજાઉંગા જીને કે તાને ફીર ન તુમદેના,
યેહ તાને વોહ સુને જીસસે કે ઐસા હો નહી સકતા.
તુંમહેં ચાહું તુમહારે ચાહને વાલોંકો બી ચાહું,
મેરા દીલ ફેરદે મુઝસે યેહ ઝબરા હો નહી સકતા.
દમે આખીર મેરી બાલીં પે મજમા હય હસીનોં કા,
ન આના અબ કઝા ઉસવકત પરદા હો નહી સકતા.
જો તુમ ચાહે વોહહો જાયે યેહ, હય અલ્લાહકી કુદરત,
જો મંય ચાહું તો ફરમાવો કે અયસા હો નહી સકતા.

ગઝલે—આશીક.

ઇસ્ક કેહતે હેં કીસે હોતીહે ઉલફત ક્યસી
હીજરકે જોરો સીતમ વસ્લકી લજ્જત ક્યસી.
એક દીન વોહ થા કે હમપે વોહ ફીદા હોતે થે,
અબતો હે ઉનકો મેરે નામસે નફરત ક્યસી.
દોસ્ત અહબાબ મુઝે દેખકે ફરમાતે હેં,
આજ કલ હોગઇ યે આપકી હાલત ક્યસી.
હો નહીં સકતી ઇબાદત તેરી ખલ્લાક જહાં,
સાયે આફ્ગન હે ગુનેહગારોપે રહમત ક્યસી.
ખાના બરબાદી હુઇ અપને પરાયે છુટે,
ઉસપે અપના નહુવા વોહભી હે આફત ક્યસી.

ક્યા હો તાસીર ગઝલકી જો તેરે આરીફસે.
તેરી બાતોંમેંભી હોતીહે ફસાહત કયસી.

ગઝલ—વફા.

ઈલાહી મેં બનુ સાગર–મુજે મયખાના બન બનકર,
લબે માશુક તક પહોંચું લબે પયમાના બન બનકર
કભી લાકા કભી મારા કભી બિસમીલ કીયા ફુસને,
હરએક અંદાઝસે લુટા મુઝે જાનાના બન બનકર.
અગર વોહ શમેઅ–રૂ મુખડા દીખાદે આકે મેહફીલમેં,
કરૂં મેં જાનો દિલ અપના ફીદા પરવાના બન બનકર.
પીલાદે અબ તો મય સાકી ઘટા છાઈ બહાર આઈ,
ઊડાઉં લુત્ફ બઝમે યારમેં મસતાના બન બનકર.
અગર વોહ ચાંદસા ટુકડા ઈધર ભુલસે આ નીકલે,
સીયાહ ખાના મેરા રોશન હો ઈશરત ખાના બન બનકર.
કોઈ ઉનસે નહીં કેહતા ખબર લો અપને વેહશીકી,
ગીરેબાં ચાક કરતા હે વફા દીવાના બન બનકર.

ગઝલ—અઝીઝ.

ઈલાહી હો મેરે સીનેમેં ઉલફત ગૌસે આઝમકી,
હમેશા હો હમારે દીલમેં આહત ગૌસે આઝમકી.
ગુલામે ગૌસે આઝમ જીંદા કર દેતે હેં મુરદોં કો,
ભલા જો ક્યા બયાં મુજસે કરામત ગૌસે આઝમકી.
કહીં ચોરોંને પાઈ આપ કે દરસે વીલાયત હે,
સખી સરકાર હે જારી સખાવત ગૌસે આઝમકી.
ગુનેહગારોંકો બખશાઈગે રોઝે હશ્ર મવલાસે,
હર એકકે વાસતે હોગી શફાઅતે ગૌસે આઝમકી.
ખુદાકા શુક્ર ફનમેં શાએરીકે કર દીયા કામીલ,
મેહરબાની નબીકી ઓર ઈનાયત ગૌસે આઝમકી.
જહાંકે સબ કુતુબ ખાકાન ખાદીમે ગૌસે આઝમ હે,
અઝીઝ હરએક વલી પર હે હુકુમત ગૌસે આઝમકી.

ગઝલ–તજમ્મુલ.

ઈસ વાસ્તે હમ સુરતે રંજુર પડે હેં,
તેરે દરે દૌલતસે બોહત દુર પડે હેં;
રખખે તેરે ખુમખાનેકો અલ્લાહ સલામત,
મસતાને બહુત સેંકડું મખમુર પડે હેં.
તકદીરમેં લીખખીથી નહીં કુરબતે [illegible],

અફસોસ કે અજમેરસે હમ દુર પડે હેં,
તેરે દરે અકદસપે શહે મુલ્કે વીલાયત,
સર અપના ઝુકાએ હુએ મગરૂર પડે હેં;
અતતીયે ચરાગે તને તીરામેં હો રોશન,
યાઝખમેં જીગરમેં મેરે નાસુર પડે હેં.
દેખોતો ઝરા ફેયઝીએ મેય ઉલ્ફતે મોઝા,
કીસમતકો દુઆ દેતેહેં મસરૂર પડે હેં.
કાય એક તુમહી વાસીફે ખ્વાજાહો તજમ્મુલ
તુમસેતો બહોત શાએરે મશહુર પડે હેં.

ઉ (અતરે ઝખુન) ગઝલે—મેહદી.

ઉસ રંગીલે ને જો હાથોંમેં લગાઈ મેંહદી
કાનસે બાગસે બતલાવો મંગાઈ મેંહદી;
આશક ગુલ ગુંસે તરો તાઝા હુવા થા વો દરખ્ત
જીસકી ડાલીસે સજન તુમને લગાઇ મેંહદી;
રશ્ક ઉન્નાબ કયા દીસત હીનાઇ કે તદ,
તુમને હાથો પે એ માહ જબકે રચાઇ મેંહદી;
ઉડ ગયા દેખતે હી રંગ શફક કા નાગાહ,
એક ઝરા અપને જો હાથો કી દીખાઇ મેંહદી;
હાથ મેં સુરખી ન સમઝો કાઈ આશીન ઇનકો,
ખુને ઉશશાક કી મુઠઠી મે લગાઇ મેંહદી.

ગઝલે—આસાક.

કેન્હેં કયુંકર યે સમઝાયે કે ચાહત ઐસી હોતી હે,
જો તુમકો ચાહતે હેં ઉનકી હાલત ઐસી હોતી હે.
યહી હે રશ્ક ગયરોકા તો મરજાના હે કયા મુશકીલ
દીખા દેગે યે હમ એક દીન કે ગયરત ઐસી હોતી હે.
હુમીં ચુકે જો જીક ઉનસે કર બેઠે કયામતકા,
વોહ ચલકર દો કદમ બોલે કયામત ઐસી હોતી હે.
દીખાકર આઇના ઉસ ખુદનુમાસે મેં યે કેહતા હું,
ઉતર આતીહે જો દીલમેં, વોહ સુરત ઐસી હોતી હે.
નીગાહે લુતફે આસીફ સે સીવાસા ઓજ પર આયા,
જો દીન ફીરતેહે ઐય અખતર તો કિસમત ઐસી હોતી હે.

ગઝલે—આસીફ.

ઉઠો મહેલસે લગા લો મીટે ગીલા દીલકા,
જરાસી બાતમેં હોતા હે ફયસલા દીલકા,

તુમ અપની ઉઠતી જવાનીકી શોખીયાં દેખો,
ઉભર ઉભરકે ખડકતી હૈ વલવલા દીલકા,
યે ઝુકકે કહેતી હૈં કાનોમેં બીજલીયા ઉનકી,
તડપમેં હોગા ન હમસે ઝુકાબીલા દીલકા.
લગાકે યારકી તસવીર અપને સીનેસે,
નીકાલ લેતે હૈં કુદરતમેં હોસલા દીલકા,
બહકકે યારને ચીતવન મીટા દીયે ઝઘડે
નમેં-હા નરહા દીલ ન વોહ ગીલા દીનકા.
અમીર ભુલ ભુલેયા હૈ કુચસે ગેસુ,
તબાહ કયું ન ફીરે ઇસમેં કાફીલા દીલકા.

ગઝલ—હુમદમ.

ઉસ્તકા ગમ ખાયગા કયતો પશેમાની હુઇ,
અબ લગે દીલદાર તેરી ખુબ મેહમાની હુઇ.
જુબ્હા કરને વોહ ઉઠા મંઝુર કુરબાની હુઇ,
મુદ્દતોંસે થા યેહ મન્નત મેરી માની હુઈ
સખ્ત જાનીકા બુરા હો થક ગયે બાઝુયે યાર
ધાર ખંજરકી ગઇ અબ આખર પાની હુઇ
નીચી નીચી વોહ નીગાહેં દેખકર બાદે વીસાલ,
હાયે કીસ દરજા મુઝે ઉનકે પશેમાની હુઇ,
હૈ મસલ મશહુર હોતી હૈ જવાની બાવલી.
દેદીયા દીલ ઉસકો કયસી સખ્ત નાદાની હુઇ.
મરજાયે મેહશરમેં ભી વોહ શકલ હુમદમ યાદ હૈ
કીસ તરેહ ભુલુંગા જો સુરત હૈ પેહચાની હુઇ.

(આવારમે દીલ) ગઝલ.

ઉઠો ગલેસે લીપટ જાઓ ફીર નીરખ લેના,
તમામ રાત પડી હૈ બનાવ કર લેના.
હમારે સાથ હૈ તેરાભી પ્રમતેહાં અય તીર,
તડપકે દીલ જો નીકલ જાયે તો જીગર લેના,
મઝા નહીં હૈ લડક-પનમેં સીના જોરીકા.
ઉભાર કે જો દીન આઇંગે તો ઉભર લેના.
ગલે લો દેખતે હમ તોડતા હુવા મુજકો,
ખુદા કે વાસતે જલદી મેરી ખબર લેના.
રહી નીગાહમેં હસરત ફરેબ-ખુદા દીલમેં,
બડા મઝા હસીનોંકા પ્યાર કર લેના.

ગઝલે—ભેરવી.

ઉઠો પીયા જાગો અકેલી ડર લાગે—ઊઠો૦
ચુન ચુન કલીયાં સેજ બીછાઇ—પતનેમેં હો ગઇ ભોરરે—ઊઠો૦
આધી—આધી—રતીયાં પીછલે પહેરવાં, તડપ તડપ જીયા જાયરે—ઊઠો૦
આમરાકી ડાલીપે કોયલીઆ બોલે, બનમે બોલે મોરવારે—ઊઠો૦

ગઝલે—બીરઝાં

એક ફકત મેં હી નહીં ચાહનેવાલા તેરા,
જીસને પયદા કીયા વોહભી તો હે શયદા તેરા.
હલકપે મેરે છુરી ફેરકે કાતીલને કહા,
અબતો દેખેંગે તડપનેકા તમાશા તેરા.
જખ્મપર મેરે નમક ઝીડક બજાયે પાની,
અબતો ઠંડા હુવા કાતીલ યે કલેજા તેરા.
ઉમ્રભર સીજદેસે સરકો ન ઉઠાઉંગા કભી,
હાથ લગજાયે અગર નકશે કફે પા તેરા.
યેહ હે ઉમ્મીદ શબો રોજ દીલે બીરઝાંકી,
નજ એકે વકત જબાંપર રહે કલેમા તેરા.

(શયરે ચમન)—ગઝલ.

એક તીર ફેંકતા જા બાંકી કમાન વાલે,
હો એક નઝર ઇધરભી ઓ આન બાન વાલે.
ઝુટોંકે યાર ઝુટે ઝુટા જહાન સારા,
તેરા હે ધ્યાન સચ્ચા ઓ સબકે ધ્યાન વાલે.
ખંજર ઉઠાકે તોલા ઓર તોલકે ન મારા,
મેં ઉસ અદાકે સદકે ઓ આન બાન વાલે.
કાબએમેં જાકે ઢુંઢું યા બુત કદેમેં જાકે.
ઢુંઢા કું લા મકામેં ઓલા મકાન વાલે.
તેરે નગરમેં જાના ઓર દરદરકી ખાક છાના,
કુછતો પતા બતાદે ઓ બે નીશાન વાલે.
તકલીફ હાલ તેરા કીસસે કહું મેં જાકે,
ચુપ હેં યકીન વાલે ગુમ હેં ગુમાન વાલે.

ગઝલે—અમીર—કવ્વાલી.

એક ઝરા દેખો તો ક્યા કરતે હેં કરને વાલે,
ઓ ગરીબો કે મઝારો પે ગુઝરને વાલે.
ફીર કહાં દીલકા પતા દીલમેં બસી જબ્બાએ,
ઘરભી લેજાતે હે યે ઘરમેં ઠહરને વાલે.
દીલ ગુલાબકે ટુકડે યે નહી પરચેહેં,
દાગરે ઇશ્કકી ખીદમતમેં ગુઝરને વાલે.

મોત કેહતી હે હસીનોપે મેં ખુદ દેતી હું જા,
ઓર મુજેહ મુદ્દત લીયે મરતે હેં મરને વાલે.
હુરે બોલી ગએ જાનનતકો જો મસતાનએ છલક,
આએ કવસરમેં નહા ધોકે નીખરને વાલે.
દીલ ધડકતાહે મેરા દેખકે જોબનકા ઉભાર,
ચુમલેં મુંહ ન તુમહાગા યે ઉભરને વાલે.
ખુબ પેહછાન ગએ એહલે હવસકો વો અમીર
ચાડગએ નઝરો પે સબ જીસે ઉતરને વાલે.

શાએર.} હ ને માહે માહે નવ આતા હે મહીને પીછે
ઇન્હી બાતોંસે તુ અગુશત નુમા હોતા હે

ગઝલે—સાબીર.

અ દીલદારે સાબીર પર યેહ નોહાગીરી કયું હય,
દીલ મેં હય મેરે સાબીર, આખોં મેં તેરી કયું હય.
લબ પર મેરે હાય સાબીર દીલમેં હય મેરે સાબીર,
સીના રંજકી છાતી પે પીર મેરે મરી કયું હય.
જબ મસ્ત તેને સબ હય બહોશ તેરે સબ હંય,
પીર મોહની સુરત પર જાદુ નજરી કયું હય.
સાબીર કી મુહબ્બત મે મનઝુર બના એ દીલ,
હ[illegible] હય અનલ [illegible] મા દરી કયું હય.

ગઝલ—[illegible] રાગ—ઠુમરી.

ઓ મેરે ખ્વાજા મુઇનુદ્દીન ગરીબોકા પાર લગાદે નાવરયા,
નુર ઝ'રમા યહી વકત હય ખ્વાજા તુ કરદે નઝરયા,
કબ સે ખ'ય ઠાડી અરઝ કરત હું રંગ મેં તુ રંગદે ચુંદરીયા,
યેહ નામ તો ! રોશન હય જગમે યબી આદદું દારયા.
પલકોસે છારૂં મય તોરી દવરયા કરદે મહર કી નઝરીયા,
યા મેરે ચીશતી હયગી શકીમની દીયે પુરતી મોરે સાંવરીયા.
યા મોરેસાબીર વોહ તોરી નાદીર મોહે દીખાદે ડગરયા,
યહી અરઝ કરત હય સફદર કમીના પાર લગાદે નાવરયા.

ગઝલે—અકબર.

કહાંસે જોઉ દીલદોનું જહાંમેં સખ મુશકીલ હે
યહ પરયોંકા મજમાહે વહાં હુરોંકી મેહફીલ હે
ઇલાહી કયસી કયસી શુરતેં તુને બનાઇ હે
કે હરે શુરત કલેજેસે લગા લેનેકે કાબીલ હે
મેરા દીલલેકે શીસેકી તરહેં ફર્શપે દે મારા—

મેં કહેતા રહ ગયા જાલમ, મેરા દીલહે મેરા દીલહે
ઠેરઓ બેઅદબ યે બઝમ મુસતાકી કે કાબલ હે
જો દેખા અકરા આયનેમેં આપના બોલે ઝનઝલાકર
અરે તું કોનહે હટ સામનેસેં કયું મુકાબીલહે
મેરી તુરબતપે એક ઠોકર લગાઇ, ઓર યે ફરમાયા
કયામત આ ગઇ, ઉઠ સોનેવાલે [illegible] ગાફલહે
હજારોં દીલ મસલકે પાઉંસે ઝનઝલા કે ફરમાયા
પીછાનો તુમ્હારા ઇન દીલોમેં કોનસા દીલહે
સવાલે બોસેપર કયું ઝીઝ કીયાં દેતેહો અકબરકો
ફઝીલાતન હર શખસ અલાહ મે અઝ અહેરે સાયેલહે

શએર } દેખ દરયાકી તરફ દીલકો લહેર આતીહે
કીસ્તી ઉમરકી હરરોઝ ચલી જાતીહે.

ગઝલે—અકબર.

કત્લમેં દેર હે કયું આનસે તેગા નિકલે
આજતો ઇદ હે આશિકકી તમન્ના નિકલે
દિલતો લેતે હો સનમ દેખલો ટુટા ફુટા
ફિર ન ફેરેંગે જો પીછેકો બખેડા નિકલે
આદમી પેહલે મોહબ્બત મેં બિગડ લેતો બને
જબ મિલે ખાકમેં દાના તો શગુફા નિકલે
આતિશે હિજ્ર મેં જલતે હુવે એક ઉમ્ર હુઇ
દેખે કબ વસ્લ હો અરમા મેરે દિલકા નિકલે
આજ હે ગર્મ ફુગા હમબી ચમનમેં અકબર
આશીયાને મે હય કયું બુલબુલે શયદા નિકલે.

ગઝલે—દરદ.

કત્લે આશક કીસી માશુક સે કુચ દુર નથા
પર તેરે એહદ કે આગે તો એ દસ્તુર નથા,
રાત મીજલસ મે તેરે હુસન કે, શા અલે કે હુઝુર,
શમઅે કે મુખપે જો દેખાતો કહી નુર નથા,
જીકર મેરાહી વે [illegible] હાં ન થી;
મેને પુછાતો [illegible] મઝકુર [illegible]
બાવજુદી કે [illegible] આદમક,
વહાં પોંહચા કે ફરશતે કાબી મકદુર નથા.
પરવરશી ગમ કીતેરી હાંએ સનમ કર દેખા,

કોઈભી દામ આસીનેપે કે નાશુર નથા,
મોહતે સબ આજ તો મેંસે ખાંનેમે તેરે હાતો,
દીલ નથા કોઈ કે શીશા ફીતરેહ ચુર નથા.
દરદ કે મીલનેસે અયે હબાર ખુરા ક્યું માના.
ગીસકુ કુચ ઓર સેવા દીદ કે મંનજુર નથા.

ગઝલે—સલીમ.

કટી ગુનાહોંમેં ઉમ્ર સારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા,
મેં અબ્દે ખાકી તુ રબ્બે બારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.
ગુનાહકી ગઠડી ધરી હે સરપર, કદમ ઉઠાઉ જમીંસે ક્યું કર,
કડી હે મંઝીલ યે બોજ ભારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા,
કબરકી સખતી ફીસારે મરકદ, ગુજર ફરીસ્તોંકા પેહલી મંઝીલ,
વોહ ઘર અકેલા વોહ કબ્ર અંધારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.
મુસાફીરાં બસ સરાયે ફાનીમેં અબસે સોયે કે ફીર ન જાગે,
સીરહાને જાકે અજલ પુકારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.
સલીમ ડુબા હુવા હે યારો, ગુનાહકે દરીયામેં સરસે પાતા,
યે સરગીરાની યે શર્મ સારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.

ગઝલે-તુસુમ્મુલ.

ક્યું કીસીકા લું મેં એહસાં કોઈ કયા લે—જાયેગા,
આસતાને ખ્વાજા સાહેબ તક ખુદા લે—જાયેગા.
નકદે દીલ લે જાઉંગા મેં નજરે ખાજાકે લીયે,
ઓર કયા મુઝસા ગદાયે બેનવા લે—જાયેગા.
ખ્વાજા ઉસઆંકા દુલારા જબ દીખાયેગા જમાલ,
પ્યારી પ્યારી શકલસે વોહ દીલ લુભા લે—જાયેગા.
અય તને કાહીદા એક દીન ગલશને અજમેરકા.
તાયેરે શોકે જીયારત ખુદ ઉડા લે જાયેગા.
કેહ રહાકે ખાજયે અજમેરકા યે ફયઝે આમ,
આયેગા જો આસતાં પર મુદ્દઆ લે જાયેગા.
અય તજમ્મુલ ગોકડી મંઝીલ હે રાહે આખરેહત
હે સલામત જબ હમારા રાહનુમા લે જાયેગા.

ગઝલે—અકબર.

કદમોં મેં મુસ્તફાકે મેરા મઝાર હોતા;
વોહ ખાકે પાર હોતી અય ખાકસાર હોતા.
અગ્ફાર બખશ દેતા ગર તુમ ખ્યાલ કરતે.
મેરા જહાઝ ઇસમાં તુમ્હીંસે પાર હોતા.

યેહ ભલા હુવાકે તુમને મુઝે બખશ વાયા વરના
મેરે ગુમાયોં કા કયું કર સુમાર હોતા,
હમ જાંબલબ એહ અકબર તેરે દસ્સે હોકર
તેરા મઝાર હોતા યેહ જાં નીસાર હોતા.

ગઝલે–વાસિફ.

કટારીમેં ન બરછીમેં ન ખંજરમેં ન ભાલે હેં,
ફલકકે પાર હોજાતે અય બુત યે વોહ નાલે હેં.
ખુદા રખ્ખે ઉન્હેં દુન્યામેં વોહ સબસે નીરાલે હેં,
જો આરીઝ ગોરે ગોરે હેં તો ગેસુ કાલે કાલે હેં.
ગલે પર મેરે કયું તલવારસી રેહ રેહકે ચલતી હેં,
તેરી ગરદનમેં કાતીલ કયા કીસીને હાથ ડાલે હેં,
ચલે દેખ આંયે ચલકર એક નઝર જન્નતકી હુરોંકો,
હસીનાને જહાં જીતને હેં અપને દેખે ભાલે હેં.
ન પુછો આરઝુ પુરી હુઇ કીસ સખ્ત મુશકીલસે,
નીકલ આયા હે દીલભી સાથ જબ અરમાં નીકાલે હેં,
રૂખે શકફાકકી તોસીફમેં સુનકર ગઝલ બોલે,
યે મઝમું તુને વાસિફ નુરકે સાંચેમેં ઢાલે હેં.

ગઝલે–અમીર.

કયા કહેં દીલસે કહાં વસ્લમેં અરમાન ગયે,
નાઝકે સદકે તો અંદાઝકે કુરબાન ગયે.
કમતેહાં ખુબ વફાકાભી જફાકાભી હુવા.
તુમ હમે જાનગયે હમ તુમ્હેં પેહછાન ગયે
કેહતે હેં શઅકી ખુશામદભી અજબ જાદુથા,
માનનેકી જો ન થી બાત વોહ હમ માન ગયે.
વસ્લમેં કેહતે હેં કોઇ નહીં આડે આતા,
હાયે ઇસ વકત કહા મેરે નીગેહબાન ગયે.
જબ મેં દરવાઝેપે દેતાં હું કીસીકો આવાઝ,
કેહતે હેં કેહદો વોહ ઘર ગયેરકે મેહમાન ગયે,
ખાક સારીકે મઝે ખુબ ઉડે દુન્યામેં,
ખાક હમ છાનને આયેથે યહાં છાન ગયે.
હક શનાસીકી હકીકતકો ઉન્હીને જાના,
અય અમીર અપની હકીકતકો જો પેહછાન ગયે

ગઝલે-માહજુબ.

કભી ઇકરાર કરતે હંય કભી ઇનકાર કરતે હંય
વોહ હમસે વસલકી સબ મેં બડી તકરાર કરતે હંય
પીલાકર બાદએ રંગી હુએ હંય સરખુરૂ હમસે,
કભી ગાફીલ બનાતે હંય કભી હુશયાર કરતે હંય
હુએ બરહમ વોહ ઓસેપર ઇલાહી ખેર હો દેખે,
હમારે વાસતે કયા હુકમ અબ સરકાર કરતે હંય;
મેરે માહજુબ કી સુરત અગર દેખે ખુદા જાને.
બીરહમન દુર ગરદન શે અભી ઝુન્નાર કરતે હંય.

(અતરે સુખન —ગઝલ

કદ હય હોટા આખેં રસીલી ભોલી ભાલી સુરત હય
કસપે ગજબ વો બાંકી અદા હય, તીરછી નઝરયક આફત હય,
પરદા રૂખ ના જલવા દીખાના ખુબ જાના ફીર પરદે મેં
શોક હમારા કમ્તે હો દુના યેહ બી તુમહારી કીકમત હય.
રંગ ભપકા આંખ નશીલી સબ્સે નીરાલા ચાલ તેરી,
પસપે કીય ન ઐ મેરે દીલબર ચાહ રી સુરત તેરી હય.
દેખતે હો વો તુનકા ચેહરા આઇન્ના કુઠરો સનમ,
ગીનતે હો નાહક મે ખારો મેં કેમી ગેહ મરઘર તોહમત હય;

ગઝલે—અકબર

કદમો પે મુરતશા મેગ મઝાર હોતા
વો ખાક પાક હોતી મેં ખાક ઉર હોતા
કદમોં પે તેરે ગીરતા ગલીયે મેં લોગે ફીરતા
ગાહ જાન નીસાર હોતા કે ગાહ જાન પાર હોતા
અલ્લા મેરે મુઝે તુમ રોઝે પે અગર બુલાતે
કયું ઝાર ઝાર રોતા કયું બેકરાર હોતા
ગફફાર બખ્શ દેતા ગર તુમ ઇશારેહ કરતે
મેરા જહાઝે અસ્યા તુફાનસે પાર હોતા
અલ્લા મેરી ખબર લો ગુમરાહ હો ચલા હું
કુચ અપની ઝીન્દીકા નહિ એતબાર હોતા
યે ભલા હુવા કે તુમને મૂંઝે બખ્શવાયા વરના
મેરી બુરાઇયોંકા કયું કર શુમાર હોતા

શએર { એક નહિ હેને દેતી હંય કોહબત તેરી
{ દરબાર મુજકો લીએ ફીરતી હંય ઉલફત તેરી.

ખાસ ઉપયોગી નવીન નોવેલો

કહોર કચ્છી કે ઉછળતું મુડદું ભા ૧ લો	૨-૮-૦
,, ,, ભા. ૨ જો.	૩-૮-૦
સુધારાનો સાર કે કીસ્મતનો પ્રહાર.	૧-૮-૦
ભાગ્યનો પારસ પાકું કપડાનું પુઠું છતાં કિમ્મત માત્ર	૨-૦-૦
ધી ન્યુ હારમોનીઆક્ ગાયન સંગ્રહ ભા ૧ થી ૮	૩-૮-૦
ચપળા અથવા ચોર્યાસીનું ચક્ર.	૨-૮-૦
હનુમાનની મુર્તિ.	૨-૦-૦
ખુની બેગમ.	૨-૦-૦
દરીયાની ડાકણ.	૨-૦-૦
ધી ઈંગ્લીશ ટીચર	૧-૮-૦

ગઝલ કવાલીયોંકે શોખીનોકે લીયે ઉર્દુ જબાનમેં

દીલખુશ કિતાબો

ગઝલે મેહફીલ ઉર્ફે પરસ્તાને કવાલી.	૧-૦-૦
મહફીલે મંજીલ ઉર્ફે ગૌહરે કવાલી	૦ ૧૨ ૦
ચમનમેં પુર બ્હાર ઉર્ફે કવાલીએ ગુલઝાર.	૦-૪-૦
ગઝલે બ્હાર ઉર્ફે ગુલશને કવાલી.	૦-૪-૦
પરસ્તાને મુંબઈ ઉર્ફે બ્હારે બુલબુલ	૦-૪-૦
ગઝલે દીલારામ ઉર્ફે દીલખુશ કવાલી.	૦-૪-૦
ગૌહરે ઇશ્ક ઉર્ફે બુલબુલે કવાલી.	૦-૪-૦

ચપળા અથવા ચોર્યાસીનું ચક્ર

એક ચમત્કારિક હિન્દુ સંસારી વારતા.

જો ઉત્તમ સ્ત્રી ચરિત્ર વાંચવું હોય તો આ વારતા વાંચજો

શા માટે આ વારતા વાંચશો?	જો નીતિની નિશાની જોવી હોય જો સતીના સુલક્ષણ સમજવાં હોય જો સંસારી શોભા સાંભળવી હોય જો સત્યાગ્રહ શોભાવવો હોય	તો એ વારતા વાંચજો

મળવાનું ઠેકાણું,

બુકસેલર લલ્લુભાઈ નારણદાસ.

લીમડાચોક—સુરત.